

Е В Г Е Н И

(Спира се за миг и погледа му срещу погледа на Иванов)

(Към Ана)

Този път не ще да ми избегне вече
(Иванов става)

А Н А

Що ставате, господин Иванов?

И В А Н О В

Разбрах, че трябва аз да си отида.

А Н А

Обиди ли ви странността на мъж ми?

И В А Н О В

Това от мен вий знайте по добре.

А Н А

Защо говорите ми със загадка?

И В А Н О В

Не вервате ли че сега мъжът ви
Със скрита мисъл не ме поздрави?

А Н А

Не, вий се мамите. Седнете, моля

И В А Н О В

Госпожо, аз добре чета в очите

А Н А

Вий ме обиждате

И В А Н О В

О, не по право

Кажете: мъжа ви създадох.

А Н А

Почакайте, ще викна аз Евгени.
Той ще се извини, ще турят край
Словата му на вашето съмнение.

И В А Н О В

Ненужно е, госпожо. Аз самичък